

som er nødvendig, naar man skal skride til Arbejdets Udførelse, kan man ikke forlange eller vente af Mænd, som drøfte de forskjellige Muligheder; det er klart, at det maa man vente med, det kan man ikke tage fat paa, for Sagen er kommen saa vidt, at vedkommende Minister kan sætte Præken paa Stet, saaledes at han med Bestemthed kan angive, hvad han nu trøster sig til at bringe frem og forbyde, hvad han vil søge at gennemføre. Der ligger Grønsden. Man kan komme lidt længere eller lidt mindre langt; det afhænger af tilfældige Omstændigheder, men det er klart, at det er umuligt at gjenarbejde de enkelte Tanker i en saadan Detail, at man blot kan nummerere dem med 1, 2, 3, 4 og saa sige: nu tager jeg Nummer 2 eller Nummer 3; men næste Dag udføre vi Arbejdet. Paa den Maade kunne disse Ting ikke gjenarbejdes i det Enkelte. Alt, hvad Kommissionsen kan gjøre, er at lægge Sagen saaledes tilrette, at vedkommende Minister kan tage sin Bestemmelse, og saa gjælder det at tage den. Og selv om Ministeren har taget sin Bestemmelse, kunne Forholdene stille sig saaledes, at han naturligen kan ønske at faae en Godkjendelse af Hovedprinciperne, Hovedtrækkene, inden der skrives til den detaillerede Gjemmeførelse. Det har jo netop været Tilfældet i denne Sag, idet her for Dieblirket kun begjæres en Bemyndigelse til at expropriere det Terrain, hvormed Banegaarden skal udvides, medens der ikke foreligger en af Ministeren bifaldet Tegning over Maaden, hvorpaa det saaledes erhvervede Terrain skulde benyttes. Dette altsaa i Umyndelighed til Forklaring af, hvad der ikke vil kunne undre det ærede Medlem, at man saare vanskelig vil kunne slutte sig til et Forslag, der improviseres, og allerminst vil man kunne gjøre det, naar Forslaget dels i sig selv ligger af nogen Klarhed og dels har udviklet sig til at stille sig i en bestemt Modsetning til Lovforslagets egentlige Hovedtjærne, og det er netop Bevarelsen af den nuværende Banegaard som Centralstation med den dertil fornødne Udvidelse. Thi skal jeg i Korthed gjøre Rede for de Grunde, som bevægede mig til at slutte mig til den Opfattelse, der fremgik af dette store Udvalgs Drøftelse i Kommissionen, kan jeg derom sige følgende. Jeg har paa ingen Maade kunnet tro, at Trafikens Udvidelse var saa ringe, at man kunde lade sig nøie med saa lidt, som det ærede Medlem byder. Jeg holder mig forvisset om, at allerede nu er Trafiken saa stor, at der i høieste Grad trænges til en betydelig Udvidelse af Banegaardens Lokalteter, og naar man ikke fuldstændig vil mistvilde om, at Udvidingen, om den end

naturligvis kan svinge — til visse Tider lidt stærkere, til andre Tider langsommere, maaste i et enkelt Moment endog saa med fuldstændig Standsning — dog i det Hele og Store i Gjennemsnit vil udvikle sig saaledes, som stet er i den Klæffe af Aar, Jernbanen har været, saa maa vi ogsaa erkjende, at vi nærmest os Tidspunktet, da Maskineriet maaste brydes, fordi vi ikke ere istand til at fyldestgjøre de Krav, Trafiken stiller. Der maa altsaa finde en væsentlig Udvidelse Sted, og hvad er nu det Hovedspørgsmaal, der frembyder sig? Det er efter min Opfattelse dette: Er det ikke et stort Gode, dersom man er istand til i det Væsentlige at bevare en Centralbanegaard ved Kjøbenhavn? Dette kan, da der ikke her er Spørgsmaal om absolute Principer, ikke forstås saaledes, at man ikke skulde kunne have Jernstationer, at man ikke ogsaa skulde kunne have dels Passagestationer, dels andre virkelige Banegaarde, der betjente særlige Kjøbenhavnste Interesser og satte Jernbanen istand til at erhverve, til at udnytte i højere Grad Trafiklementer, som ellers ikke kunde komme til deres Ret; men Hovedspørgsmaalet er: Skulde vi virkelig kaste overbord det Gode, vi hidtil have haft, nemlig en Centralbanegaard? Spørger man om Udvidingen i saa Henseende i Udlandet — og det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Breinholt) har udtalt Et og Andet i den Retning, som det forekommer mig, at jeg dog ogsaa maa vise det ærede Medlem, at jeg har lagt Mærke til; han udtalte Et og Andet om Udvidingen i andre Lande, som skulde vise, at vi ved at følge den Vej, Regeringen foreslaar, blive i et „udtraadt Spor“; — saa tror jeg, at det ved en Betragtning af Forholdene her hjemme og ude vil vise sig, at vi ved ikke at bryde med Fortiden tværtimod ville blive i dette Spor. Sagen er den, at vi maa jo ikke sammenligne Kjøbenhavn med Millionbyerne. Det ærede Medlem omtalte det Indtryk, det havde gjort paa ham, da han i sin Tid kom til London og saae den Maade, hvorpaa Jernbanerne førtes ind til Byens Hjerte. I Millionbyer som London og Paris maa der naturligvis være flere virkelige Hovedbanegaarde, der hver for sig ere Kæmpebanegaarde; det ligger jo i Forholdenes Natur. Nei, vi maa anstille Sammenligning med Byer af omtrent samme Størrelse som Kjøbenhavn, og der tror jeg ikke, det skal kunne miskjendes, at man vilde misunde Kjøbenhavn den Fordel, at have en i det Væsentlige central Hovedbanegaard saalænge som muligt, selv om man ikke er istand til at faae det Samme. Thi her maa jeg bede bemærket, uden at jeg vil paatage mig at udtale nogen